

Arrest

nr. 218 633 van 21 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 februari 2018 dient de verzoekende partij, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, als familielid van een burger van de Unie een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van de neef van haar vader, die de Duitse nationaliteit heeft.

Op 17 juli 2018, met kennisgeving op 8 augustus 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.02.2018 werd ingediend door:

Naam: Z. (...)

Voorna(a)m(en): B. (...)

Nationaliteit: Servië

Geboortedatum: (...).2000

Geboorteplaats: Langenthal

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)
om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan in functie Z., S. (...) (RR: (...)) van Duitse nationaliteit in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Referentiepersoon is de neef van haar vader.

De referentiepersoon echter in functie van wie de aanvraag gezinshereniging werd ingediend, heeft zelf geen recht op verblijf in België. Zijn aanvraag van een verklaring van inschrijving werd geweigerd met een bijlage 20 zonder bevel dd. 12.07.2018 (zie dossier met OV-nummer X).

Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij de referentiepersoon voegen, zoals bepaald in artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980, daar er niemand is waar betrokkene zich bij kan vestigen. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Er is nergens sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene. Uit de voorgelegde documenten blijkt inderdaad dat de neef van betrokkenes vader zich kennelijk in België getracht heeft te vestigen. Hij kreeg echter zelf geen verblijfsrecht. Dit kan een bevel aan betrokkene aldus geenszins in de weg staan. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve kan zij niet langer in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine al dan niet in de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het jarenlange illegale verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Wat betreft het gezinsleven: betrokkenes moeder, vader en broer hebben eveneens allen geen verblijfsrecht in België. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt “kosten als naar recht”, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"De bestreden beslissing houdt geen, minstens onvoldoende rekening met het belang van het minderjarig kind (B. (...)) om zijn bijzonder gevorderd schooltraject voort te zetten en af te maken op Belgisch grondgebied.

In casu heeft de Staatssecretaris ervan kennis dat B. (...) school loopt op Belgisch grondgebied, en dit reeds vanaf 2008. Hetzij ca. 10 jaar. Zulks werd reeds opgeworpen en aangevoerd in o.a. de aanvraag dd. 09.12.2011 om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vw. (alook stelselmatig in de navolgende aanvragen en verzoekschriften voor uw Raad in procedures waarbij verwerende partij partij is) (cfr. administratief dossier).

Volledigheidshalve wordt onder stuk 2 het meest recente schoolattest van B. (...) gevoegd waaruit blijkt dat hij in het schooljaar 2018-2019 het tweede jaar van de tweede graad handel zal volgen.

B. (...) doorliep het ganse middelbaar onderwijs op Belgisch grondgebied (aan het OLVP te Sint-Niklaas) en doorliep ook het ganse lager onderwijs vanaf zijn 6 jaar op Belgisch grondgebied.

Art. 74/ 13 Vreemdelingenwet stelt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De relevante bepalingen van het Kinderrechtenverdrag zijn de volgende.

Artikel 3: Het belang van het kind

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen. 3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toedicht.

Artikel 28: Onderwijs

De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe: a) primair onderwijs verplicht te stellen en voor iedereen gratis beschikbaar te stellen; b) de ontwikkeling van verschillende vormen van voortgezet onderwijs aan te moedigen, met inbegrip van algemeen onderwijs en beroepsonderwijs, deze vormen voor ieder kind beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken, en passende maatregelen te nemen zoals de invoering van gratis onderwijs en het bieden van financiële bijstand indien noodzakelijk; c) met behulp van alle passende middelen hoger onderwijs toegankelijk te maken voor een ieder naargelang zijn capaciteiten; d) informatie over en begeleiding bij onderwijs- en beroepskeuze voor alle kinderen beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken; e) maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen. 2. De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te verzekeren dat de wijze van handhaving van de discipline op scholen verenigbaar is met de menselijke waardigheid van het kind en in overeenstemming is met dit Verdrag. 1. De Staten die partij zijn, bevorderen en stimuleren internationale samenwerking in aangelegenheden die verband houden met onderwijs, met name teneinde bij te dragen tot de uitbanning van onwetendheid en analfabetisme in de gehele wereld, en de toegankelijkheid van wetenschappelijke en technische kennis en moderne onderwijsmethoden te vergroten. In dit opzicht wordt met name rekening gehouden met de behoeften van de ontwikkelingslanden. Voormelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben directe werking. (Comité inzake de rechten van het Kind, General Comment no. 14 § 6: "Article 3, paragraph 1 creates an

intrinsic obligation for States, is directly applicable (self executing) and can be invoked before a Court
Het Comité verduidelijkt omtrent art. 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende: "Art. 3 (1): the best interests of the child as primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". (...) Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions -by for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. » (cf. Comité inzake de rechten van het Kind, General Comment no. 5 § 12)

Art. 3.1. van het VN Kinderrechten verdrag is m.a.w. niet enkel van toepassing op maatregelen die worden genomen betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van art. 3.1. van het Kinderrechtenverdrag. 8. In casu dient vastgesteld dat het belang van het kind B. (...) geenszins de eerste overweging in de bestreden beslissing(en) vormt.

De Staatssecretaris had nochtans kennis van het bestaan van het minderjarig kind B. (...) en diens schooltraject, minstens behoorde hij hiervan kennis te hebben.

Noch uit de beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat rekening werd gehouden met het belang van het minderjarig kind B. (...), o.a. bij het voorzetten en afmaken van het lopende schooljaar in het buitengewoon onderwijs.

De Staatssecretaris diende redelijkerwijze na te gaan wat de impact van de verwijderingsmaatregel is op het beëindigen van de lange schoolcarrière en of hij zijn scholing kan verderzetten in zijn land van herkomst.

Waar de bestreden beslissing geen rekening houdt met het gevorderde schooltraject van B. (...) én het gegeven dat hij zijn integrale schooltraject heeft afgelegd in België, en hieraan geen enkele overweging besteedt, is de beslissing manifest strijdig met voormelde bepalingen. Het onderzoek in het kader van art. 74/13 Vreemdelingenwet werd gebrekkig uitgevoerd, aangezien terzake niets vermeld wordt over het schooltraject van het minderjarige kind en het evidente belang om dit voort te zetten en af te werken op Belgisch grondgebied. Het belang van het kind vormt geenszins de eerste overweging, en er wordt enkel op summiere, niet-pertinente en onvolledige wijze op ingegaan, aangezien geen rekening wordt gehouden met het voor de hand liggende belang van het kind om zijn schooltraject voort te zetten c.q. niet abrupt onderbroken te zien. 10- Gelet op de gezinseenheid welke verzoekster vormt op Belgisch grondgebied met haar broer, dient rekening houdend met art. 8 EVRM, het bevel om het grondgebied te verlaten te worden geschorst en vernietigd. Verzoekster is de zus van B. (...) en onderhoudt met haar broer en ouders een gezinsleven. Zij heeft steeds onder hetzelfde dak geleefd met haar broer en ouders, zodat een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM kan worden weerhouden. In negatief geval bewerkstelligt uw Raad een schending van art. 8 EVRM, aangezien de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten voor één afzonderlijk lid van het gezin automatisch een scheiding tussen de leden van het gezin zou bewerkstelligen, (in dezelfde zin RvV 168 908 dd. 18 maart 2015) De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden."

3.2. De verwerende partij antwoordde hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enige middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikelen 3 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: Kinderrechtenverdrag), artikel 24 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en een schending van de materiële motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij meent dat de de bestreden beslissing geen, minstens onvoldoende rekening houdt met het belang van haar minderjarige broer, Bierton, om zijn schooltraject voort te zetten en af te maken op Belgisch grondgebied. Hieromtrent stelt verzoekende partij in zijn verzoekschrift het volgende:

"In casu heeft de Staatssecretaris ervan kennis dat Bierton school loopt op het Belgisch grondgebied, en dit reeds vanaf 2008, hetzij ca. 10 jaar (...) Bierton doorliep het ganse middelbaar onderwijs op Belgisch grondgebied (aan het OL VP te Sint-Niklaas) en doorliep ook het ganse lager onderwijs vanaf zijn zes jaar op het Belgisch grondgebied (...) Waar de bestreden beslissing geen rekening houdt met het gevorderde schooltraject van Bierton én het gegeven dat hij zijn integrale schooltraject heeft afgelegd in België, en hieraan geen enkele overweging is besteedt, is de bestreden beslissing manifest strijdig met voormelde bepalingen. (...) het belang van het kind vormt geenszins de eerste overweging, er wordt enkel op summiere, niet-pertinente en onvolledige wijze op ingegaan, aangezien geen rekening wordt

gehouden met het voor de hand liggende belang van het kind om zijn schooltraject voor te zetten c.q. niet abrupt onderbroken te zien. 'En specifiek met betrekking tot artikel 74/13 Vw.:

'Het onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw. werd gebrekkig uitgevoerd, aangezien terzake niets vermeld wordt over het schooltraject van het minderjarige kind en het evident belang om dit voor te zetten en af te werken op het Belgisch grondgebied.'

Waar verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beroept op het belang van haar minderjarige broer, merkt verweerder op dat artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet het volgende stelt:

'De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of belang.'

Het belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf.

Het voorwerp van de voorliggende vordering betreft de beslissing waarbij gezinshereniging aan mevrouw B.Z. (...) wordt geweigerd. De beslissing heeft aldus enkel betrekking op mevrouw B.Z. (...) en heeft geen uitstaans met haar minderjarige broer Berton ZAIRI, die niet in de beslissing is opgenomen. Gelet op het voorgaande ontkent verzoekende partij om zich in haar verzoekschrift tegen de bestreden beslissing te beroepen op de schending van het belang van haar minderjarige broer (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268; RvV 17 mei 2010, nr. 43.410).

Een schending van artikel 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 24 van het Handvest worden derhalve niet aangetoond.

I. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet vervatte motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat is te weten of het zin heeft

zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 47/1, 2° en 47/3, §2 van de vreemdelingenwet. Tevens wordt in feite gemotiveerd dat verzoekster haar achterneef niet kan vervoegen, nu deze laatste niet over verblijfsrecht in België beschikt.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd bij toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet genomen. Er werd in de bestreden beslissing verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt in feite gemotiveerd dat verzoekster haar legaal verblijf verstreken was.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: (...) 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; (...)"

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"(...) §2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. (...)"

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan in functie Z.S. (...) (RR: (...)) van Duitse nationaliteit in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Referentiepersoon is de neef van haar vader. De referentiepersoon echter in functie van wie de aanvraag gezinshereniging werd ingediend, heeft zelf geen recht op verblijf in België. Zijn aanvraag van een verklaring van inschrijving werd geweigerd met een bijlage 20 zonder bevel dd. 12.07.2018 (zie dossier met OV-nummer (...)).

Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij de referentiepersoon voegen, zoals bepaald in artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980, daar er niemand is waar betrokkene zich bij kan vestigen. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Er is nergens sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene. Uit de voorgelegde documenten blijkt inderdaad dat de neef van betrokkene vader zich kennelijk in België getracht heeft te vestigen. Hij kreeg echter zelf geen verblijfsrecht. Dit kan een bevel aan betrokkene aldus geenszins in de weg staan. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve kan zij niet langer in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine al dan niet in de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het jarenlange illegale verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Wat betreft het gezinsleven: betrokkene moeder, vader en broer hebben allen geen verblijfsrecht in België. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven."

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet geweigerd diende te worden.

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de achterneef van verzoekster, in functie van wie verzoekster gezinshereniging aanvroeg, op 12.07.2018 een weigering van verblijf kreeg (bijlage 20) en dat bijgevolg verzoekster geen beroep kan doen op gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 2° en 47/3, §2. Het gegeven dat verzoekster zijn minderjarig kind schoolloopt in België kan deze vaststelling niet wijzigen. Ze toont op het eerste zicht niet aan dat op kennelijke onredelijke wijze met toepassing van de objectieve criteria zoals vervat in artikel 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet in haar situatie werd vastgesteld dat zij geen verblijfsrecht kan krijgen in België.

Verzoekende partij gaat niet in op het motief zij zich niet bij de referentiepersoon kan voegen, zoals bepaald in artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980, daar er niemand is waar zij zich bij kan vestigen, zodat hier geen afbreuk aan wordt gedaan.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten uit verzoekende partij kritiek als zou het onderzoek in het kader van art. 74/13 van de Vw. gebrekkig zijn uitgevoerd omdat in de bestreden beslissing het schooltraject van de minderjarige en het belang dit door te zetten in België, niet werd vermeld.

Artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet stelt dat:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikel 47/13 van de vreemdelingenwet op grond waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen."

3.3. De Raad wijst erop dat het voorwerp van voorliggende vordering de beslissing is waarbij aan de verzoekende partij een verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd in functie van de Duitse neef van haar vader nu deze zelf geen verblijfsrecht in België heeft, en waarbij aan haar een bevel wordt opgelegd het grondgebied te verlaten nu haar legaal verblijf in België is verstreken en een onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen elementen aan het licht brengt die zich verzetten tegen een dergelijk bevel.

De bestreden beslissing heeft met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens aanvraag wordt geweigerd - namelijk op de verzoekende partij - en geen betrekking op de minderjarige broer van de verzoekende partij. De broer van de verzoekende partij wordt trouwens vermeld op de beslissing tot

weigering van verblijf van meer drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van de vader van de verzoekende partij. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder rolnummer 223 708.

Nochtans is het betoog van de verzoekende partij hoofdzakelijk gebaseerd op het feit dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het belang van haar minderjarige broer, waarbij wordt ingegaan op het feit dat laatstgenoemde 10 jaar in België is opgegroeid en hier schoolloopt. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat een verzoekende partij een persoonlijk belang moet hebben bij het aanvechten van een administratieve rechtshandeling. Uit deze vereiste van een persoonlijk belang vloeit voort dat er een voldoende geïndividualiseerd verband moet bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Dit is ingegeven vanuit de idee om een actio popularis uit te sluiten, zijnde de mogelijkheid voor een burger om op te komen 'voor het belang van allen'. In casu is er geen enkel verband tussen de bestreden beslissing die de verzoekende partij treft en haar minderjarige broer. Aangezien de minderjarige broer van de verzoekende partij niet het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing, is het hele betoog van de verzoekende partij dat erin bestaat aan te tonen dat de belangen van haar minderjarige broer geschonden zijn, zijn niet dienstig en kan dit betoog niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat gelet op de gezinseenheid, ook bij het treffen van een verwijderingsmaatregel ten aanzien van haar, rekening diende te worden gehouden met het belang van haar minderjarige broer en zij hierbij een schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De verzoekende partij stelt dat zij een gezinsleven onderhoudt met haar broer en ouders nu zij steeds onder hetzelfde dak hebben geleefd.

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM slechts de hechte persoonlijke banden tussen familieleden beschermt. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, par. 34). Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt.

De verzoekende partij maakt met haar vage betoog niet aannemelijk dat er tussen haar en haar broer een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat. Zij wijst er slechts op dat zij steeds onder hetzelfde dak hebben geleefd. Het louter samenwonen op zich – voor zover dit is bewezen – duidt echter geenszins op het bestaan van dergelijke bijkomende banden van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar broer.

Een schending van het recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Aldus maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de verwerende partij gelet op de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening diende te houden met het belang van haar minderjarige broer bij het treffen van een verwijderingsmaatregel ten aanzien van haar. De verwijzingen naar de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zijn niet dienstig, gelet op de conclusie hiervoor en gezien de verzoekende partij zelf meerderjarig is.

De Raad stelt ten slotte vast dat het motief van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, namelijk dat de verzoekende partij geen verblijf kan verkrijgen in functie van de neef van haar vader op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet nu deze referentiepersoon zelf geen verblijfsrecht in België heeft, door de verzoekende partij niet wordt betwist, noch wordt weerlegd.

De schending van de door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU